

1. _____ נבאהין
ת.ז. _____, תושב קלקיליה בעניין:
2. **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.**
ע"י ב"כ עוה"ד גיל גן-מור (מ.ר. 37962) ו/או יוסי וולפסון
(מ.ר. 26174) ו/או עדי לנדאו (מ.ר. 29189) ו/או לינה אבו-
מוך זועבי (מ.ר. 33775) ו/או שירין בטשון (מ.ר. 32737)
ו/או חוה מטרס-עירון (מ.ר. 35174) ו/או סיגי בן-ארי
(מ.ר. 37566)
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

המשיבים

1. **מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית**
2. **מפקד כוחות הצבא ברצועת עזה**
3. **משמר הגבול**

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיבים 1 ו-2 והמורה להם לבוא וליתן טעם מדוע לא יתירו את חזרתו המיידית של העותר 1 לביתו ומשפחתו בקלקיליה, עיר הולדתו ועיר מגוריו.

העותר 1 (להלן – **העותר**) גורש לרצועת עזה ביום 2.2.05 על ידי שוטרי משמר הגבול על פי סעיף 13"א לחוק הכניסה לישראל, תוך התעלמות מוחלטת מטענותיו כי נולד בקלקיליה, כי הוא גר שם כל חייו, שם ביתו, שם גרה משפחתו ושם נמצאים חבריו.

בקשה לדיון דחוף

בית המשפט מתבקש לקבוע דיון דחוף לשמיעת העתירה.

כבר חודשיים שוהה העותר כפליט חסר כל בעזה. שוב ושוב הוא פונה לרשויות ומבקש לשוב לביתו בגדה אולם המשיבים 1 ו-2 מתעלמים מפניותיו הרבות, חרף הדחיפות הברורה.

המצב אליו נקלע העותר באחת, שינה את מצבו ואת מצב התלויים בו לרעה. **העותר בן ה-28, שהתייתם מאביו, הוא המפרנס היחיד של משפחתו בת 7 הנפשות. מאז גורש לעזה התדרדר מצבו והוא חי כחסר בית, נסמך על טוב לבם של אנשים המוכנים להלינו בביתם. אין לו משפחה**

קרובה בעזה. גם בני משפחתו בגדה, שעד לגירושו התפרנסו מעבודתו, אמו, שלושת אחיו ושתי אחיותיו, נקלעו למצב כלכלי קשה והם נסמכים על הלוואות של שכנים לקיומם הבסיסי.

לאור זאת מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיב להתייבב ולהסביר את עמדתו, אשר על פניה הינה בלתי חוקית לחלוטין, בדחיפות יתרה.

התשתית העובדתית

הצדדים

1. העותר הוא פלסטיני בן 28. אביו המנוח של העותר ואמו הינם במקור מעזה, אולם בשנת 1968 השתקעה המשפחה בגדה המערבית. העותר נולד בקלקיליה באפריל 1977 ושם גדל. אין לו או לאחיו ואחיותיו זיקה לעזה.

העתק תעודת הלידה שהונפקה על ידי המינהל האזרחי בגדה מצורף ומסומן ע/1.

העתק אישור מעיריית קלקיליה על מגורי העותר בעיר מצורף ומסומן ע/2.

העתק תעודה מבית הספר בו למד העותר מצורף ומסומן ע/3.

העתק אישור בדבר מגורי משפחתו בעיר מצורף ומסומן ע/4.

2. כשהיה העותר בן 16 ביקש להוציא תעודת זהות בגדה אולם הרשויות הישראליות סירבו בטענה כי הוא רשום אצלן כעזתי. הוא התבקש לנסוע לעזה ולהוציא שם תעודת זהות וכך עשה, בלית ברירה. יצוין, כי אביו של העותר וכל אחיו נרשמו במרשם במענם הגדתי.

העתק תעודת הזהות של העותר מצורף ומסומן ע/5.

העתק תעודת הזהות של אביו מצורף ומסומן ע/6.

3. העותרת 2 (להלן – המוקד להגנת הפרט או המוקד) היא עמותה הפועלת לקידום זכויות אדם בשטחים.

4. המשיב 1 מחזיק מטעם מדינת ישראל בשטח הגדה המערבית בתפיסה לוחמתית. מתוקף מעמדו אחראי המשיב 1 על ביטחונם וזכויותיהם של כל התושבים המוגנים המתגוררים בשטח שבשליטתו.

5. המשיב 2 מחזיק מטעם מדינת ישראל בשטח רצועת עזה בתפיסה לוחמתית. הוא משיב דרוש שכן בסמכותו להתיר את כניסת העותר לישראל לצורך מעבר מעזה לגדה.

6. שוטרי המשיב 3, זרוע ביטחונית של משטרת ישראל, הם האחראים לגירושו של העותר לעזה בניגוד לדין.

גירוש העותר לרצועת עזה

7. ביום 2.2.05 שהה העותר בישוב טירה שבמשולש, בתחום מדינת ישראל. העותר ביקש להתפרנס ולפרנס את משפחתו. לפני הצהריים נתקל בסיור של שוטרי מג"ב. השוטרים ביקשו ממנו את תעודת הזהות וכשראו שהוא פלסטיני ביקשו להרחיק מיידית לעזה, מענו הרשום.

8. סמכות ההרחקה קבועה בחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952. סעיף 13"י קובע:

(א) בסעיף זה -

...

"קצין משטרה" - קצין משטרה בדרגת פקד ומעלה, שהסמיכו המפקח הכללי של המשטרה לצורך סעיף זה;

...

(ב) בנוסף לאמור בכל דין, רשאי קצין משטרה לצוות בכתב על הוצאתו מישראל של תושב אזור או תושב שטחי המועצה הפלסטינית, שאינם ישראלים (להלן - תושב) השהה בישראל ללא היתר או שלא בהתאם לתנאי ההיתר, או שהורשע בעבירה לפי סעיף 12.

(ג) לא יחליט קצין משטרה על הוצאה כאמור אלא לאחר שנתן לתושב הזדמנות להשמיע את טענותיו; קצין המשטרה יערוך דו"ח בכתב שבו יפורטו טענות התושב ונימוקי ההחלטה.

(ד) ...

9. על אף האמור בסעיף (ג) לחוק התעלמו השוטרים לחלוטין מטענותיו של העותר בדבר מקום מגוריו ובקשתו להיות מורחק לקלקיליה ולא לעזה. כמפורט להלן, נראה שההליכים הנדרשים להוצאה מישראל כלל לא ננקטו טרם ההרחקה לרצועת עזה.

10. אין ספק כי השוטרים ידעו על מקום מגוריו האמיתי של העותר. העותר אף הסביר לשוטרים איך הגיע לטירה מהגדה ואיך הוא יחזור לגדה. העותר הפציר בשוטרים כי יבדקו את תעודת הזהות שלו, שם מצוין כי נולד בגדה. חרף הפצרותיו, החליטו השוטרים לגרשו לעזה. אחד משוטרי מג"ב אמר לו כי ידאג באופן אישי לגרשו לעזה כי המען הרשום שלו שם.

11. ביום 8.3.05 ביקש ב"כ העותר לקבל לידיו את הדו"ח שבו הוחלט על הגירוש לעזה, ובו אמורים היו לכאורה להיות מפורטות טענות העותר וההכרעה בהן, אולם דו"ח זה לא אותר וספק אם הוא כלל קיים.

העתק מתשובת קצינת תלונות הציבור של מג"ב מיום 15.3.05 מצורף ומסומן ע/7.

12. כך, תוך שעות ספורות נלקח העותר (לאחר תחקור קצר בתחנת מג"ב ליד קיבוץ אייל) לעזה, ומצא עצמו זרוק שם ללא יכולת לחזור לביתו.

פניות העותר למשיבים

13. מייד לאחר גירושו לרצועה החל העותר בניסיונות לשוב לגדה. הוא פנה מספר פעמים למת"ק הפלסטיני אולם נאמר לו כי אין ביכולתם להעביר בקשות לישראלים. על כן פנה העותר למוקד להגנת הפרט.

14. ביום 8.3.05 פנה העותר באמצעות המוקד למשיבים בבקשה לאפשר את חזרתו המיידית לגדה. במכתב הודגשה הדחיפות בהחזרתו של העותר לגדה בהיותו מפרנסה היחיד של משפחתו.

העתק המכתב מיום 8.3.05 מצורף ומסומן ע/8.

15. ביום 23.3.05 טרם התקבלה תשובה. לפיכך נשלחה תזכורת דחופה בעניין.

העתק המכתב מיום 23.3.05 מצורף ומסומן ע/9.

16. ביום 24.3.05 נשלח המכתב מיום 8.3.05 גם לעי היועץ המשפטי לממשלה, עו"ד יובל רויטמן. המכתב נשלח במסגרת מכתב כללי המפרט את הבעיות הרבות הנוצרות מאי ההכרה בשינויי מקום המגורים מהגדה לרצועה ולהיפך. בין היתר: גירוש של תושבי גדה לעזה בהסתמך על המען הרשום ותוך התעלמות ממקום מגוריהם בפועל, שחרור עצירים בעזה אף שמקום מגוריהם ומגורי משפחתם בגדה, סירוב לתת שירותים בסיסיים לתושבים אשר מתגוררים בגדה ומענם הרשום עזה (ולהיפך). **עד יום הגשת עתירה זו טרם התקבלה כל התייחסות למכתבים אלו.**

העתק המכתב (ללא נספחים) מיום 24.3.05 מצורף ומסומן ע/10.

הטיעון המשפטי

הליך הגירוש של העותר לעזה היה בלתי חוקי

17. המשיבים ניצלו את הסמכות להרחיק את העותר מישראל על פי חוק הכניסה לישראל כאמצעי לגירושו לרצועת עזה. בעשותם כן פגמו בעצם החוקיות של ההרחקה. השוטרים התעלמו מטענותיו ולא מילאו דו"ח כנדרש ודי בכך כדי לפסול את הליך ההרחקה כולו. אף שהיה צריך להיות להם ברור כי העותר נולד וגדל בגדה, החליטו לגרשו לעזה. השוטרים אף התעלמו מהתחייבות המשיבים בפני בית משפט נכבד זה כי "עצירים משוחררים במידת האפשר סמוך לאזור מגוריהם" (הודעת המדינה מיום 24.4.02 במסגרת בג"צ 3278/02 המוקד להגנת הפרט נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית).

18. ודוק - אזור המגורים אינו בהכרח חופף למען הרשום, על אחת כמה וכמה כאשר כבר שנים רבות לא ניתן לשנות את המען הרשום במרשם. המען הרשום יכול לשמש ראיה לכאורה למקום המגורים בפועל אולם אין הוא חזות הכל, במיוחד לאחר שנים של סירוב לשנות את

המען הרשום. הקפאת הליך שינוי המען על ידי ישראל לא הקפאה את החיים. אנשים המשיכו לשנות את מקום מגוריהם על פי התפתחות חייהם. בנסיבות אלו ברור כי המען הרשום איבד גם את מעט המשקל הראייתי שהיה לו. בנסיבות אלו, הסתמכות על המען הרשום בלבד הינה שרירותית. בנסיבות אלו, התעלמות מטענות העציר הינה בלתי סבירה.

19. אין כעניינו של העותר להדגים את השרירות וחוסר הסבירות בהרחקתו. העותר נתפס בטירה שבמשולש, מרחק דקות הליכה ספורות מהגדה. עזה, מאידך, מרוחקת למעלה מ-150 ק"מ מטירה. בצירוף טענות העותר, ברור היה לשוטרים לחלוטין כי העברתו של העותר לעזה היא בניגוד לרצונו וכי העותר אינו מתגורר ברצועה.

20. כך או כך, מששחרר העותר שלא בסמוך למקום מגוריו קמה החובה על המשיבים לתקן את המעוות, אולם גם לכך לא מוכנים המשיבים והם מוסיפים חטא על פשע.

העדר סמכות חוקית לגרש את העותר לעזה

21. גירושו של העותר לעזה אינה טעות ביישום החובה לשחרר את העציר בסמוך לביתו. מזה זמן טוענים המשיבים, מבלי להביא אסמכתא לכך, כי כביכול יש בידם סמכות לגרש פלסטינים המתגוררים בגדה לעזה, אם מענם הרשום הוא בעזה. המשיבים החלו לכנות את קבוצת אוכלוסייה זו "שוהים בלתי חוקיים בגדה". מאחר שהמשיבים עומדים על כך שפלסטיני אשר שינה את מקום מגוריו בפועל מהרצועה לגדה (ולחיפך) "אינו חוקי", הם שומרים לעצמם את הזכות לגרשו בכל הזדמנות שנקרית בדרכם.

22. כך, למשל, ביום 9.3.05 עוכבו שני פלסטינים במחסום הקונטיינר בגדה. עילת העיכוב הייתה גירושם לעזה. "פשעם" היחיד של המעוכבים היה כי המען הרשום שלהם היה בעזה, וזאת אף שהם מתגוררים כבר שמונה שנים בגדה. בעקבות התערבות המוקד נמנע גירושם.

ר' מכתב בעניין זה מיום 24.3.05. העתק המכתב מצורף ומסומן ע/11.

23. ואם מעבר מקרי באחד ממחסומי הגדה הרבים עלול להביא לגירוש לעזה, קל וחומר בעת שעציר, הנתון לחסדיהן של רשויות הביטחון, משתחרר. שחרורו מומר שוב ושוב לגירוש לעזה. למשל, ביום 23.2.05 כתב המוקד מכתב בעניין שחרורו של עציר מינהלי אשר שוחרר, במסגרת המחוות לראש הרשות הפלסטינית, ברצועת עזה (בהתאם למען הרשום ותוך התעלמות מבקשותיו ובקשות הוריו), אף שהוא גדל בגדה ומתגורר שם מגיל 11.

העתק המכתב מיום 23.2.05 מצורף ומסומן ע/12.

להרחבה בנוגע למדיניות הגירוש ראו פרק א' לדו"ח בצלם והמוקד להגנת הפרט "כלא עזה", אשר פורסם במרץ 2005. הפרק הרלוונטי מצורף ומסומן ע/13.

הדו"ח המלא נמצא בכתובת: <http://www.hamoked.org.il/items/12800.pdf>

24. מזה זמן רב פונה המוקד במכתבים ובמסגרת עתירות לבג"צ לרשויות בדרישה לדעת מאין שואבות הן את הסמכות שבבסיס מדיניות אי ההכרה בשינויי מקום המגורים על כל היבטיה: למשל, בג"צ 5504/03 בעניין כחלות עוסק בגירוש פלסטיני שעבר להתגורר בגדה, ואף שינה את מענו במרשם בהתאם, לעזה; בג"צ 10676/04 בעניין שמלך עוסק בזכותה של משפחה פלסטינית לחזור מעזה לגדה ובזכותם של פלסטינים לשנות את מקום מגוריהם מהרצועה לגדה; בג"צ 11355/04 בעניין חגה עוסק במתן מענה לבקשתה של פלסטינית המתגוררת בעזה, אך רשומה בגדה, לצאת לחו"ל.

25. על אף התכתובת הרבה והעתירות שומרים המשיבים על עמדתם מבלי לנקוב במקור החוקי לפועלם.

ר', למשל, תכתובת בעניין בג"צ 11355/04 הנ"ל. העתק שני מכתבים בנושא מצורפים ומסומנים ע/14 ו-ע/15.

26. לא בכדי נמנעים המשיבים מלהסביר את המקור החוקי לעמדתם, שכן אין מקור כזה. אין כל דרך בה יכולים המשיבים להסביר כיצד פלסטיני אשר נמצא בשטח מהשטחים הכבושים יכול לקבל את הסטאטוס של "שוהה בלתי חוקי". אין כל מקור חוקי המאפשר למשיבים להחליט כי פלוני יוכל להתגורר בעזה בלבד, רק משום שהמען הרשום שלו הוא עזה.

27. אדרבא, החוק החל בשטחים, הן מתוקף הסכם הביניים והצווים הצבאיים שהחילו אותו, הן מכוח החוק הבינלאומי והן מכוח החוק הישראלי, מכיר בזכותם של פלסטינים לנוע בין חלקי הגדה והרצועה ולשנות את מקום מגוריהם כרצונם, כאשר רק בנסיבות פרטניות, מטעמי ביטחון, ובמקרים מוגבלים, יכולים המשיבים להצר זכות זו.

28. ונרחיב - האפשרות של התושבים לשנות את מקום מגוריהם היא זכות בסיסית. החיים מזמנים לנו כל מיני הפתעות – יש מי שמתחתן, יש מי שמתקבל ללימודים, יש מי שמקבל הצעת עבודה ויש מי שרוצה לנסות את מזלו במקום אחר - סיבות רבות ומגוונות. קח מאדם את החופש "לעבור דירה" ופגעת בתחושת החירות שלו ובכבודו כאדם חופשי.

חייה של אוכלוסייה, כחיו של יחיד, אינם שוקטים על השמרים אלא מצויים בתנועה מתמדת, שיש בה התפתחות, צמיחה ושינוי. ממשל צבאי אינו יכול להתעלם מכל אלה. אין הוא רשאי להקפיא את החיים (בג"צ 393/82 ג'מעית אסכאן אלמעלמון נ' מפקד כוחות צה"ל פ"ד לז(4), 785, 804).

29. זכות זו הוכרה בדין הישראלי ובדין הבינ"ל, ועוגנה בסעיף 12 לאמנה הבינ"ל בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות, 1966:

אדם הנמצא כחוק בתוך שטחה של מדינה זכותו, בתוך שטח זה, לנוע ולבחור את מקום מגוריו באופן חופשי.

30. זכויות אדם אכן ניתנות להגבלה, אולם תנאי ראשון לכל הגבלה מעין זו הוא הסמכה כדין בדבר חקיקה. בענייננו לא קיים דבר חקיקה מסמך.

31. המשיבים, כאמור, מונעים באופן כללי וגורף מעבר בין הרצועה והגדה. המקרה היחיד בו מאפשרים המשיבים לפלסטינים לעבור מהרצועה לגדה הוא כאשר ברישומיהם מופיע מענו של המבקש בגדה. **התניה מעין זו, המחייבת אדם לבקש היתר מוקדם מן השלטונות לשינוי מקום המגורים, אפיינה משטרים חשוכים מן העבר. התניה זו אינה יכולה לעמוד.**

32. ראשית, על פי הדין החל בשטחים – אין כל דרישה מוקדמת לשינוי מען. על פי הדין ברצועה, "מען" כלל אינו פריט חובה במרשם. על פי סעיף 13 לצו בדבר תעודות זהות ומרשם אוכלוסין (יהודה ושומרון) (מס' 297), התשכ"ט-1969, חובתו של תושב להודיע לרשות המוסמכת על שינוי המען היא חובה הקמה רק לאחר שינוי מקום המגורים, תוך 30 יום לאחר השינוי:

חל שינוי או תיקון באחד הפרטים המנויים בסעיף 11, חייב תושב שקיבל תעודת זהות להודיע על שינוי תוך 30 יום ללשכת מרשם האוכלוסין שבשטח סמכותה נמצא מקום מגוריו, כפי שייקבע על ידי הרשות המוסמכת.

ודוקו – מדובר בהודעה בלבד. מרגע שניתנה הודעה חובתה של הרשות לשנות את הרישום ואין מדובר בסמכות רשות הדורשת הפעלת שיקול דעת. הודעה זו תינתן לרשות המוסמכת, היינו - הרשות הפלסטינית. סמכות זו נקבעה במפורש בהסכם הביניים ובצווים הצבאים שהחלו אותו בגדה:

The Palestinian side shall inform Israel of every change in its population registry. Including, *inter alia*, any change in the place of residence of any resident.

על אף האמור, הצד הישראלי לא כיבד את הסמכות הפלסטינית, ולאור זאת חדלו הרשויות הפלסטיניות לערוך שינויים במען הרשום.

33. לעצם העניין - המשיב טוען, כי מכיוון שברישומיו רשום העותר כתושב הרצועה, אין לו זכות להתגורר בגדה ועל כן, משנתפס, מותר לגרשו לעזה. העותרים מתנגדים לקביעה זו בתוקף. בידי העותר זכות חוקית לשנות את מקום מגוריו בתוך השטח הכבוש כראות עיניו. הגבלת זכות זו, באופן שמאפשר לעותר להתגורר ברצועת עזה בלבד, אינה אלא **תיחום מגורים**. הגבלה זו מתאפשרת אך ורק כאמצעי מניעה, מטעמי ביטחון מוחלטים, המבוססים על תשתית עובדתית פרטנית, עדכנית ומהימנה.

ר' בעניין זה סעיפים 41-43 ו-78 לאמנת ג'נבה הרביעית; בג"ץ 7015/02 עג'ורי נ' מפקד כוחות צה"ל פ"ד נו (6) 352 (להלן – פרשת עג'ורי), בג"צ 9535/03 דיוק נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית תק-על 2003(3), 284.

גירוש העותר לעזה ומניעת חזרתו לגדה המערבית לא מתיימרים להתבסס על סמכות תיחום המגורים. אין חיקוק אחר כלשהו שמקנה למשיבים סמכות להטיל איסור שכזה, ולמעשה מדובר בפעולה שנעשית בחוסר סמכות.

34. לעניין זה חשוב להדגיש את עמדתם העקבית של המשיבים לפיה הגדה והרצועה הן שטח טריטוריאלי אחד, בעל מעמד זהה.

35. בפרשת עג'ורי, אשר עסקה בתיחום מגורים, ביקש המשיב להעביר בני משפחה של מי שנחשד בביצוע פיגוע התאבדות מהגדה לעזה. המוקד להגנת הפרט וארגונים אחרים, אשר הגישו עתירה נגד החלטה זו, טענו כי מדובר בגירוש, שכן הגדה והרצועה הנם, למעשה, שטחים טריטוריאליים נפרדים.

המשיבים שללו מכל וכל פרשנות זו. הם טענו בפני בית המשפט כי הגדה והרצועה הן שטח טריטוריאלי אחד, מכל בחינה שהיא, ולפי תפיסתם של כל הנוגעים בדבר. על כן, נטען, העברה של תושב מוגן מהגדה לרצועה אינה גירוש אסור כי אם "תיחום מגורים".

36. עמדת המשיבים בפרשת עג'ורי נתמכה בסעיף 11 להסכם הביניים, שנחתם בין ישראל והרשות הפלסטינית, ובו נקבע כי:

"The two sides view the West Bank and the Gaza Strip as a single territorial unit, the integrity of which will be preserved during the interim period".

עוד הוסיפו המשיבים כי "העובדה כי ישראל בחרה לנהל את שני האזורים באמצעות אלופים שונים, הינה החלטה ארגונית, ולענייננו, אין לכך משמעות רבה" (כתב התשובה מיום 15.8.02). בית המשפט קיבל טענה זו במלואה (שם, עמ' 369).

37. מאי נפקא מינא? אם סבור המשיב כי הגדה והרצועה הן שטח טריטוריאלי אחד, הרי שכל עוד לא הוחלט על תיחום מגורים, זכאי פלוני לשנות את מקום מגוריו כראות עיניו, גם בין הגדה והרצועה. כפי שזכאי פלוני לעבור משכם לקלקיליה ללא היתר מיוחד, כך זכאי פלוני לעבור מעזה לקלקיליה. טענתם של המשיבים כעת, כי מי שרשום כתושב הרצועה אינו זכאי לעבור לגור בגדה, היא טענה הלוקה בחוסר תום לב ובחוסר הגינות. המשיבים אינם יכולים לאחוז את החבל בשני קצותיו: לעניין תיחום מגורים לטעון שהשטח הוא אחד ויחיד ואינטגרלי, ולעניין חופש התנועה בשטח (תמונת הראי של פרשת עג'ורי) לטעון שמדובר בשני שטחים נפרדים.

גירוש העותר לעזה פוגע באורח קשה בזכויותיו

38. העותר הורחק באחת ממשפחתו, מביתו, מחבריו, משכניו, משכונתו ומעירו. זוהי פגיעה קשה בזכויותיו ובכבודו כאדם:

הוצאתו של אדם ממקום מגוריו והעברתו הכפויה למקום אחר פוגעת קשות בכבודו, בחירותו ובקניינו. ביתו של אדם אינו רק קורת גג לראשו אלא גם אמצעי למיקומו הפיזי והחברתי של אדם, של חייו הפרטיים ויחסיו החברתיים... מספר זכויות אדם בסיסיות נפגעות בשל עקירתו הלא רצונית של אדם מביתו והעברתו למקום אחר, גם אם העברה זו אינה כרוכה בחצייתו של גבול מדיני... (פרשת עג'ורי, עמ' 365).

39. גירושו של העותר מפריד אותו ממשפחתו ובכך מהווה הדבר פגיעה מתמשכת וכואבת בתא המשפחתי המוגן על ידי הזכות לחיי משפחה. זכות זו היא זכות מוגנת על ידי המשפט הישראלי והבינלאומי והיא מהווה חלק מכבוד האדם. תקנה 46 לתקנות האג, המהווה דין בינ"ל מנהגי, קובעת:

יש לכבד את כבוד המשפחה וזכויותיה, חיי אדם, רכוש פרטי, וכן את אמונות-הדת ומנהגי הפולחן. אין להחרים רכוש פרטי.

ר' עוד: סעיף 27 לאמנת ג'נבה הרביעית; סעיף 10 לאמנה בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, 1966; סעיפים 17 ו-23 לאמנה בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות, 1966; סעיף 12 וסעיף 16(3) להכרזה האוניברסלית בדבר זכויות האדם, 1948; סעיף 12 לאמנה האירופית בדבר זכויות האדם; בג"צ 3648/97 סטמקה ואח' נ' שר הפנים פ"ד נגד (2) 728, 787.

40. העותר התייחס מאביו והוא המפרנס היחיד של משפחתו בת שבע הנפשות. גירושו פגע בפרנסתו ובפרנסת התלויים בו. פגיעה זו היא אחת הפגיעות הקשות שמציינת אמנת ג'נבה הרביעית. כך, למשל, סעיף 39 לאמנה, המוזכר בסעיף 78, מטיל על המשיב חובה לכלכל את האדם אשר נגדו הוצא צו תיחום המגורים, ואת בני משפחתו, אם עקב תיחום המגורים נשללה מהם האפשרות לכלכל עצמם בכבוד. בפרשת עג'ורי אף הצהיר המשיב, כי הוא מכיר בחובתו על פי סעיף 39 (שם, בעמ' 368).

41. כפי שפורט לעיל, המעשה בו נקטו המשיבים הביא את העותר ואת משפחתו אל פי פחת. כבודה של המשפחה נרמס. כלכלתה נהרסה והכל נובע מאטימות המשיבים והתעלמותם מהבקשות שמופנות אליהם.

עתירה זו נתמכת בתצהיר שנחתם בפני עו"ד ברצועת עזה ונשלח לח"מ בפקס, בתיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהיר זה, ואת ייפוי הכוח שאף הוא ניתן בפקס, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים בנוגע למפגש בין העותר לבין בא כוחו.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיב, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיב את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.